

VADÁSZ- ÉS VERSENYLAP.

Hétfő, június 20.

17. SZ.

Harmadik évfolyam 1859.

Jules Gérard újabb levelei.

(Folytatás.)

V.

Bone, május 15-én 1859.

Utolsó levelemben említém, hogy Bon-Farból Goureatba utaztunk, hova april 26-án este megérkeztünk.

Az arabok hirt hoztak egy kósza nagy oroszlányról s egy nőstény oroszlányról, melly két mintegy kétéves kölykével a vidéken tartózkodik.

Éjjel az orosz lány ordítását hallottuk tanyánktól egy mértföldnyire, az Oued Kébiren át a Radseták felé vonulva. Minthogy holdvilág nem volt, mellynek segélyével éjjel leshettünk volna reá, elhatároztuk, hogy bevárjuk visszaérkezését s nap közben felkeresve a nőstény orosz lányt, ha lehet, a kopófalkával tartunk reá vadászatot.

27-én az erdőbe küldtük a hajtókat, honnét éjjel visszatértek, de még nem birták biztosan kinyomozni a három vadállatot. Épen így történt april 28., 29. és 30-án is.

Május elsőjén igen szerencsés hirt kaptunk. A nőstény orosz lány és két kölyke egy száz négyszög metrenyi buvóhelyen tartózkodott.

Önök persze már látják e szerencsétlen orosz lány családot, három oldalról körülvéve a hajtóktól, míg a negyedik oldalon a vadászok lövöl-

dőzik őket tiz lépésről. S valóban, önök teljes joggal gondolkozhatnak így, háromszáz mértföldnyire tőlünk; de mit felelnek majd, ha megmondom, hogy e buvóhely körül a bokrok tiz láb magasak s olly sűrűk, hogy három lépésről egy elefántot se lehetne meglátni? bizonyosan azt felelnék, hogy a külszin sokszor csal s hogy nem kell neki hinni.

En is ekkép gondolkozván, sokkal magasabb szempontból fogtam fel a dolgot s a következő kis stratégiai tervet készítém. A goureat erdők, melyeknek kiterjedése körülbelül tiz ezer hektarnyi, két — többé kevésbé tágas völgy által vannak átmetszve, melyekben a vadászokat el lehet helyezni. E két völgy között több árkot ásattunk tizenkét metrenyi szélességgel, hogy a legjáratosabb fekhelyeket elszigeteljük egymástól.

Mínthogy a vadállatok a síkság szélén létező erdőkben tartózkodtak, minden arra mutatott, hogy innét eltávozva az erdő legsűrűbb részében iparkodandnak menedéket keresni. Ezen elvből kiindulva, melly valóban nagyon egyszerű volt, megszámloltam embereinket s csak hét vadászt találtam, ide értve egy pacsirtavadászt is, ki csak legközelebb csatlakozott hozzánk. Nekem pedig tizenkét emberre volt szükségem, részint az első fekhely bekerítésére, részint a következő fekhely bejárásának elzárására.

A nehéz körülmények közt mutatják ki az emberek, hogy mit érnek. Tell Vilmosnak egy szerény honfitársa, ki eddig élelmezésünk ügyeit kezelte — Monachon Henrik, ha már épen meg kell őt neveznem, — ezen ünnepélyes napon lemondott bokros foglalkozásairól, melyeket olly fényes sikerrel szokott teljesíteni s ajánlkozott, hogy egy állomáson őrt fog állni. E példa által fellelkesítve vadászsegédünk se akart hátramaradni s három jó akaratu arab még hozzájuk csatlakozván, a kis csapat elindult.

Még egy őrzendő hely volt a völgy végén; ide két arabot küldtem, azon meghagyással, hogy üssenek nagy lármát, hogy a vadászat ezen oldalról eltávolíttassék.

Délben mindenki helyén volt s a trombita távol hangjai tudósítanak, hogy a támadás megkezdődött. Nem sokára meg tudtam különböztetni a falka legbiztosabb ebeinek Met-à-Mort, Tayau és Grisonneau hangját s a támadás után husz percczel megpillantám a nőstény oroszlányt, melly két kölykével együtt lépésben jött a sor felső vége

felé. A két arab, kik meg voltak bizva a torkolat bejárását lármázás által védeni, löni akartak és hallgattak; de a boszus orosz lányt megpillantván ellábolta k. A két orosz lány Henrik felé ment, ki közönséges golyókkal megtöltött kétsövű puskával volt felfegyverkezve. Az árkon állva nem várta, hogy közelebb jöjjenek, hanem a himnek szügyébe lőtt, a nélkül hogy a vadállattól láttatott volna. Ezen első lövésre egy fájdalom ordítás felelt s a két állat elvált egymástól.

A meglőtt orosz lány az erdő szélén haladt tovább azon torkolat felé, mellyen át a nőstény megmenekült. Husz lépésnyire ment el Zamoyski István gróf mellett, ki a jobb oldalon állt, de minthogy a vadállat csak a fákon keresztül mutatkozott s a gróf karabinja Devisme-vetgolyókkal volt töltve, jónak látta őt lövés nélkül elmenni hagyni.

A második orosz lány a szabad fekhely felé ment. Egyszerre csak őt-hat lépésnyire megjelent Branicki Konstantin gróf előtt s őt észrevévén, hirtelen megállt. Olly lövő mint a gróf, egy aczél hegyű golyóval könnyen meglöhetette volna ezen állatot, de mint mi mindnyájan, ő is vetgolyóval tölté meg puskáját. Szerencsére, az orosz lány balszügyének egy részével a gróf felé volt fordúlva, ki csakugyan ide is ezélt. A vetgolyók oly hatással bírnak, hogy noha a szétvetés utközben — azaz a lehető legroszabb időben — történt, mégis azonnal megölte az orosz lányt. Ez okvetlenül igen szép lövés volt, sőt minthogy csak tizenöt lépésnyire álltam, azt is állithatom, hogy igen nehéz volt.

Miután időt engedünk a kopófalkának, hogy örüljön az állatnak, mellyet olly szépen hajtott, elmentünk megtudni, hogy mi lett azon orosz lányból, mellyre Henrik lőtt. A vadállat a váll magasságában két oldalt vérzett, tehát a golyó keresztül ment rajta.

Az egész napot felkeresésére szenteltük, azonban eredménytelenül. Azon idő, mellyel előnyben volt és a könnyűség, mellyel az erdő legáthathatlanabb helyein keresztül bujt, azt eredményezé, hogy elvesztők őt, daczára nehéz sebének és bő vérvesztésének.

Azonban visszavonulásunk ezért nem kevésbé vig volt; mert egy állatot megöltünk s bizonyosak voltunk benne, hogy a nőstény orosz lánnyal még találkozandunk.

Május 2-án hajtóink hirt hoztak a nőstény s a sebesült orosz lányról, mellyek mindketten ugyanazon fekhelyen voltak bekerítve. A vadá-

szok elhelyezkedtek a kecskék völgyében s délben a farka a nyomra bocsáttatott.

Daczára a hőségnak, az előrehaladt időnek s a befoglalt kör ropant terjedelmének, a kutyák a tegnapi leczke következtében egyenesen a megtámadt állatokra mentek, s a hajtók trombitáinak és lövöldözéseinek segélyével kényszeríték a nőstény oroszlányt elhagyni fekhelyét s megjelenni a vadászok előtt, csaknem az egész farka kíséretében.

A vadászok, kik harmincz-negyven metrenyire álltak egymástól, előre és minden oldalra láthattak és löhettek a legkisebb akadály nélkül. Azonban az oroszlány még is átment a vonalon s csak egy lövés történt utána, az is igen messziről.

Mikép történhetett ez? e kérdésre a kopófalka megérkezése felelt. Két vadász, vagy is inkább állítólagos vadász állt ott, a kerülő és Skowransky úr. Az állat gyenge ügetésben jött a vadászszorral szemben levő egészen kopár part felől, igen fennhangon nyilvánítva bosszuságát; azután ugyanolylan lármával és lépéssel keresztül ment a vonalon, husz lépésnyire a kerülőtől és harminczra szomszédjától.

Az első azt mondta, hogy aludt; a másik, hogy semmit se látott. Ha a kopófalka nem is haladt volna át köztük nagy ordítással, már az oroszlány vádló léptei is meggyőztek volna bennünket ezen állítások valótlanságáról. Mit tehetni illy esetben? Haza menni, nemde? S csakugyan ezt tettük is.

Május 3-án hajtóink azt hozták hírül, hogy a nőstény oroszlány visszajött a május 1-én megölt oroszlány felkeresésére, hogy visszament a fekhelyre, mellyből a megsebzett oroszlány nem távozott el.

E hír következtében ismét támadás intéztetett mint a múlt alkalommal, csak hogy nagyobb szamu hajtókkal, hogy a kopókat lövöldözésekkel is lehessen segíteni. Minden hasztalan. A nőstény s a megsebzett oroszlány nem jöttek elő s a kopók vigasztalásul vadkanokat hajtottak.

4-én. Ugyanazon hír. Ugyanolly támadás. Ugyanazon eredmény. Ezt látva elhatároztuk, hogy a nőstény oroszlányra többé nem vadászunk, míg nem megy kevésbé tágas fekhelyre, vagy csupán éjjel, mihelyt a holdvilág megengedi.

E közben a Senadsáknál vadkanra vadásztunk. 8-án jó holdvilág levén, visszatértünk Goureatba s este tizennégy vadász lön elhelyezve a vadállat valószínű útjára.

Ezuttal az araboké lón a dicsőség.

Este tíz óra tájban az oroszlány megjelent a már említett völgy felől s két lépésnyire haladt el egy leshely mellett, melyet Saad-ben-Derbel és Ali-ben-Mekenessi őrzött. Az előbbi két év előtt a goureali kósza oroszlánytól tizennyolcz sebet kapott, melyekből csak hat hó előtt gyógyult ki.

Lehet, hogy ezen emlék kissé sebesebben dobogtató szívét; lehet, hogy az oroszlány nagyon sietett; annyi bizonyos, hogy elhaladt a nélkül, hogy a két ember reá lött volna. De alig ment el, ismét visszatért ugyan azon ösvényen s ezuttal olly közel a leshelyhez, hogy azt megérinté.

Egyszerre két lövés történt. Az oroszlány óriási ugrást tön és ordítva eltűnt.

Midőn világosodni kezdett, mindenki odasietett s míg a vért vagy a követendő nyomot keresték, az oroszlány ott feküdt megölve, ötven lépésnyire a leshelytől.

Ekkép boszúlta meg Saad-ben-Derbel a férj tettét a nőn.

Azonban az előbbi nem látszott hajlandónak hozzánk jönni s ez okból elhatároztuk, hogy mi keressük fel őt. A legutóbbi tudósítások után a Radsetáknál gondoltuk tartózkodni.

9-én elmentünk utána minden arab hajtónkkal, kik ezuttal el voltak határozva, hogy eljönnek velünk a lesre. Segélyökkel lehetséges volt legalább tíz állást őrizni s bizonyosak voltunk benne, hogy a vadállat nem menekül ki ha a vidéken van.

De oroszlányunk a megelőző napon elhagyta a környéket s könnyű lábaival hátrahagyván tíz-tizenkét mértföldet, elment meglátogatni a trealok nyájait. Aztán, mintha tudósítva lett volna távollétünkről, Gourealba sietett, ordítva elment tanyánk mellett, megtámadta házigazdánk a seik nyáját s miután ebédjét elkölté, még ugyan azon éjjel visszatért a trealokhoz. Ezen kirándulás mintegy ötven kilométert tett.

10-én mi is visszamentünk Gourealba és két napot szenteltünk a sebesült oroszlány felkeresésére. Minthogy hajtóink semmi hirt se hoztak a vadállatról, a boldogabbak közé soroztuk őt, ezen vidéken tett vadászatunk eredményével megelégedvén. 13-án Ued-Ziada tettük át főhadiszállásunkat.

A nőstény oroszlány, melyet Valorek megsebesített, még itt tartózkodván, néhány fekhelyet taláломra kikutattunk, de semmit se találtunk.

14-én reggel egy nagy orosz lány ordított táborunk közelében, a síkságról érkezve; mi azonnal követtük nyomát a hegyekbe, hogy éjjel reá leshessünk, ha megtudjuk fekhelyét.

Három órai elég kemény járás után az Edough egyik bérczére jutottunk; a vad két felséges fekhely felé ment, melyet mi olly jól ismerünk mint ő.

Öt óra felé az állomások elosztattak s hat óra előtt mindenki helyén volt, úgy hogy a vadállat nem jöhetett ki, a nélkül hogy ne láttassék.

Napnyugtakor az orosz lány ordítani kezdett, mintegy figyelmeztendő a vadászokat érkezéséről, aztán dél felé tartott, hol a vadászok leg-szorosabban álltak.

Mint hogy negyedóráról negyedóra ordított, mindenki hallhatta és készen is lehetett. S mégis a két első vadász elhagyta menni tizenkét lépésnyire lövés nélkül s kettő a második sorban azt állítá, hogy nem is látták az orosz lányt.

Mig ez a hegyeken történt, egy szép naphoz hasonló holdfénynél, egy másik orosz lány jött a síkság felől, egy nősténnyel s egy orosz lányköllyökkel s Ued-Liadi tanyánkon keresztül menvén három leshelyre bukkant.

Auguste, Xavér gróf vadásza egy negyedóránál tovább hallotta ordítani a három állatot, leshelyétől tiz lépésnyire, a nélkül hogy valamit láthatott volna. Este tiz órától hajnalhasadtáig minden viszhang ismételte é tiszteletreméltó család ordításait, melyet közülünk többen már a halottak közé számítottak volna; elvégre is senki se zavarta mulatságukat s így legközelebbi hadjáratunkig urai maradtak a vidéknek.

A Franciaországba utazó hajó 16-án volt indulandó Boneból, tehát előkészületeink után kellett látnunk. Így végződött tavaszi hadjáratunk, melly márczius végén nyílt meg.

A nyugalom és utazási napokat ide nem számítva, harmincz nap vadásztunk vagy lestünk az orosz lányokra.

Tizenöt különböző orosz lányt láttunk, ezek közül néhányat többször.

Tizre lőttek. Öt meghalt, kettő megsebesült.

Huszonhét puska- és karabin-lövés történt az orosz lányokra.

Hét talált és husz hibázott.

A lövések távolságának közép száma tizenöt lépés.

Hátrahagytunk: a Mahunában tiz orosz lányt; Edoughban hármat;

Bon-Farban kettőt, Gourealban egyet s a bonei kerület többi részeiben, hol nem vadásztunk, mintegy ötvenet. Minden arab falu, mellynek közelében tanyáztunk, 1500—2000 frank évenkénti kárt vallott be, melly szerint tehát minden arab e tartományban legalább 200 frankot fizet az orosz lányoknak.

Ha az ember tudja, hogy az körülbelül fele az arab birtokának, lehetlen nem kérdeznie, hogy miért nem védelmezi az algiri kormány e szerencsétlen embereket.

Ha valamely főbbrangú hivatalnok lett volna köztünk, láthatta volna szives fogadtatásunkból, a buzgó segélyből s az általános örömből, midőn egy orosz lány agyonlövetett, hogy itt egy mulaszthatlan kötelesség teljesítése vár a kormányra.

A mit mi tettünk elégtelen eszközökkel és legnagyobb részt tapasztalatlan emberekkel, eléggé bizonyítja, hogy komolyan és teljesen szervezett csapattal jó eredményeket lehetne várni.

Addig is mi megteendjük a mit tehetünk s időről időre egy követ viszünk az épülethez.

A pesti lóversenyek.

Pályabírák : gr. Batthyány László és gr. Festetics Géza. — **Intézők** : gr. Hunyady József, ifj. gr. Batthyány István, lovag Heinrich Nep. János, b. Wenkheim Béla, gr. Szápáry Antal, gr. Zichy Edmund. — **Teherre ügyelő** : gr. Zichy Edmund. — **Indítók** : gr. Szápáry Gyula és Cavaliero Fer. úr.

HARMADIK NAP.

Csütörtök, június 9. — A versenyek e harmadik napján ismét igen szép közönség gyűlt össze és nem csalatkozott reményében, mert a mai versenyek, érdekre nézve az első két napi versenyeknek méltó befejezése voltak, a díjak mind jól megvitatott futásokkal vívattak ki és a Batthyány-Hunyady-díj iránti holt verseny, a II. Császárdíjnak váratlan és meglepő kimenete, valóban a legérdekesebb feszültséget idézte elő a versenykedvelők és általában a közönségben is, és ha a Széchenyi-díjérti verseny alatt a szerencsétlen bukás nem történik, e nap igen sikerült sportnak lett volna színhelye. Basi Bozuknak a Batthyány-Hunyady-díj előtti felnyargalása ma nem volt olly ruganyos természetű, mint azt más ízben nála tapasztaltuk és csak is annak lehetett tulajdonítani, hogy a lassúbb Kate Tullochot nem bírhatta legyőzni és az érdekes végversenyt a pályabíró elhatározhatlan futásnak kényszerült nyilvánítani. Az eldöntő második futásnak azonban a két tulajdonos barátságos megegyezése véget vetett, kik a díjnak megosztását maguk közt elhatá-

rozták; és azt is, hogy a névszerinti győzelem Basi Bozokra irassék; minek következtében az e napi utolsó verseny után mind a két ló pro forma bejárta, lépve, a pályát. Henckel gróf Kate Tullochot az ugrató versenybe kívánván beírni — a mit a Sándor-díj feltételei szerint, kettős tétel lefizetése mellett, a verseny előtt 48 órára meghatározott idő után is tehetett — tartott attól, hogy ha az ugrató verseny után a Batthyány-Hunyady-díj eldöntő versenye komolyan megtörténik, erre lova nagyon ki lenne merülve: a díj megosztását szívesen elvállalta, a mit azonban gr. Batthyányi István nem is engedett volna, ha csak nem vette volna észre, hogy Basi az első versenyben megsértette lábát és a döntő versenyt nem lett volna képes megfutni. Ekkép tehát mind két rész meglegedésére történt az említett kiegyezkedés. Cyrene a várakozásnak nem felelt meg és tavali tehetségét egy mértföldre sem volt képes felmutatni, különben e díj sorsa valószínűleg máskép dől el. A baleset, melly a Széchenyi-díj alatt Lucca della Robbiát érte, az egyetlen árnypont volt, melly az egész és tökéletesen sikerült idény alatt a közkedvet és meglegedést rövid időre elhomályosítá; és a részvét és sajnálat általános volt.

Sibley, ki Luccát lovagolta, azt állítja, hogy a ló már az egész verseny alatt igen kedvetlenül ment és a fordulónál annyira befelé dűledezett, hogy több ízben már csak nagy nehezen óvta meg térdét az oszlopokhozti ütődéstől; az utolsó forduló előtt oszlopuál pedig a ló oly hirtelen fordult, hogy lovarának lábát azzal érintkezésbe hozta; ez ugyan szerencsésen még elcsuszott mellette, de a lónak csipője oly erővel ütődött most oda, hogy elbukott. Sibley szerencsésjére a lótól messze ledobott és eszméletlenül hevert egy ideig, de oda tóduló barátjai által felemeltetvén, pár perc múlva magához tért és rövid idő alatt egészen lábra kapott, semmi baja sem lévén, néhány kék foltot kivéve, mellyeket valószínűleg a térdén és lábán viselni fog. A ló erős sérvet kapott és az iszonyú odaütődés által a czomb-izfej tört el, minek következtében alig állhatott fel és nagy nehezen sántikált a helyről; valószínűleg el is fog pusztulni. A II. Császárdíj iránti futás roppant érdeket gerjesztett a versenykedvelőknél és a belföldi ló által eddig le nem győzött Harlequin kénytelen volt magát megadni Rhadamansnak, és neki, kit Bécsben hasonló díjért megvert, a győzelmet átengedni. Harlequin az I. Császárdíjban és a Károlyi-tétversenyben tett erőszakos versenyek utáni kimerültséget nem heverte még ki, ezenkívül 34 fttal többet is vitt hátán mint pihent vetélytársa, ezen két okban rejlik a győzelem megfajtása és Benson igen eszélyesen tartotta fel a 3 évest e díjra, hogy itt egész friss erőben és kedvvel léptethesse fel a küzdőterre. Sikerült is a helyes kiszámítás, a derék sárga oly kedvvel ment, hogy noha lovarja már az utolsó fordulónál hajtani kezdte, még is a végversenyben is bátran ment, a mi minden esetre jó akaratnak és el nem csüggedő szívnek szép tulajdonságára mutat. A Sándor-díjban a lovak mind szépen ugrottak, de Kate Tullochnak előnye a félvér lovak előtt már az első futásban is annyira feltűnő volt, hogy a második futásban amazok közül csak a fakó kísérlette meg a második díjérti küzdést és noha a végversenyben még komolyabban igyekezett előretörni, ez a győzelem sorsát nem változtathatta.

Ekkép befejeztük tudósításunkat ez érdekes versenyidényről, melly oly érdekes futásokat, roppant küzdelmeket és többször váratlan eredményeket mutatott fel,

a minőket illy mennyiségben honi pályáinkon még nem tapasztaltunk. A magyar-és erdélyhoni 4 versenytársulat ez évben a földjokban megosztzkodott, a minék minden versenypártoló, meg vagyunk győződve, szive mélyéből fog örvendeni.

Batthyány-Hunyady-dij 200 arany. Futhat minden ló; 1 ang. mfd. 3é. 87 ft., 4é. 102 ft., 5é. 109 ft., 6é. 113 ft., idősbre 115 ft. Az ausztriai birodalmon kívül nevelt lovakra 5 fonttal több. Ménre 2 fonttal több. Tét: 20 arany; fuss vagy fizess.

Gr. Zichy Aladár 5é. sp. m. Basi Bozuk, ap. Faugh a Ballagh 116 f. O'Connor	1
Gr. Henckel Lázár 5é. s. p. k. Kate Tulloch, ap. Turnus 114 f. Bloss	1
Gr. Wenkheim Rudolf 5é. p. k. Cyrene, ap. Collingwood, 114 f. Bearpark	2
Gr. Vilamovitz nev. Bandman úr 6é. p. m. Orderley ap. Epirus 120 f. Birbeck	3

Conqueror visszavonatott.

Basi az elindulási ponttól mindjárt vezetni kezdett, Kate Tullochtól közelről követve, míg Cyrene 3 lóhosszal utánuk és Orderley leghátul ment; ez utóbbi a versenyben többé nem változtatott helyet. Az izzasztó istálló irányában Kate Tulloch a vezető Basihoz felnyomult és egy ideig derékfutásban, de nem különös sebességgel indultak tovább; és a 3. és 4. forduló közt Cyrene is a vezetőkhöz akart csatlakozni, de ezeket el nem érte és csak nyomukban igyekezett megmaradni. A mint az egyenes vonalba érkezének, Basi és Kate szép végküzdeést kezdtek el, mind ketten bátran megfelelően lovarjaik buzdításainak és noha a határoszlop irányában Basi még némi előnyben látszott vetélytársához hasonlítva, lenni, Kate mindamellett utolsó ugrásaiban ez előnytől megfosztotta és ép a nyerőoszlop irányában úgy elnyult, hogy ezt ugyanazon pillanatban érte el, melyben Basi; s a bírónak a versenyt holtak kellett nyilvánítania. Idő: 1 p. 55 mp.

Az eldöntő versenyfutásban, miután a tulajdonosok a díj elosztását, egység által maguk közt elhatározták volna, Basi és Kate lépésben bejárták a pályát és az első, névszerint mint nyerő, ért elébb a célhoz. — Tiszta nyeresmény: egy-egy lóé 142 arany.

Második Császárdij 600 cs. k. arany. Futhat az ausztriai birodalomban születtett és nevelt minden mén és kanca. — 2¹/₂ mfd. — Tétel 150 for.; 75 for. bánat; ha azonban a bánat a verseny előtt egy hónappal bejelentetik, csak 30 for. — Teher 3é. 90 ft.; 4é. 110 ft.; 5é. 116 ft.; 6é. és idősbre 120 ft.; kanczára 3 fonttal kevesebb. — Az ausztriai birodalmon kívül nevelt lovakra, azaz mellyek anyjok méhében mint esikök hozattak a belföldre, 3 fonttal több. Egy első vagy második császárdij nyerőjére 8 fonttal több. — A tét- és bánatpénzek fele az első, fele a második lóé.

Gr. Teleki Domokos 3é. sga. m. Rhadamans, ap. Chief Justice, 90 f. Benson	1
Gr. Kinsky Octavián 5é. v. sga. m. Harlequin, ap. P. Djalma, a. Hampton k. 124 f. Aspinall	2
Gr. Harrach Ferencz 6é. v. p. k. Frolic, ap. Wolfdog, a. Sally 117 f. Metcalf	3
Gr. Hunyady József 3é. p. k. Sylphine, ap. Musician, a. Martingale 87 f. Henry	0

Cigarette, Miss Leabka, Shubra, Jenny, Ozdra, La Valliere, D. Michel, Gombócz, Shamy, Gentleman visszavonatott.

Az első ízben a csomós elindulás meghiúsult Frolicnak ideges kedélye miatt; a második kísérlet sikerült és a vezetést Rhadamans vállalta el, vigan hajtván a többiek előtt, Sylphine második, aztán Harlequin, végre Frolic, mindnyájan 2 vagy 3 lóhosszal egymástól elválasztva. E sorban mentek el a lovak először a nézőhely

előtt és innen a homokpartig; Harlequin Sylphine mellé vonulván már a part előtt a második helyet foglalta el, Frolic pedig a negyedik helyen maradt legalább 4 ló-hoz választván őt el Sylphinetől. Harlequin most Rhadamanshoz is közelíteni kezdett és a mint a Nemzeti díj indulóoszlopát megkerülték, fokenként nyomába vonult fel és Sylphine is állásának javításáról kezdett gondoskodni. Így folyt a verseny a 3. fordulóig, Rhadamans még vezetvén, Harlequin nyomában, három lóhosszal utána Sylphine, míg leghátul Frolic járt, de már semmi kilátással a nyerhetésre. Az utolsó forduló előtt Harlequin komolyan neki ment Rhadamansnak és ennek lovarja csak az által tarthatta fel a vezető helyet, hogy az ostorral hajtani kezdte és innét kezdve a nyerőpontig mindig hajtotta; Harlequin is, kit lovasa minden mód igyekezett buzdítani, a határoszlopig még elszántan ment, de majd a nagy súly alatt csüggedezni kezdett és az utolsó ugrásokban már nem csak nem újíthatott, de a még mindig jó akarattal futó Rhadamans mellette elnyúlván $\frac{1}{2}$ lóhosszal ért be nyertesnek. Sylphine 5 lóhosszal 3-dik helyen érvén be. — Idő: 5 p. 7 mp. T. ny. 570 ar. és 662 f.

Széchenyi-díj 100 arany. Futhat minden mén és kancza. 1600 öl. 3é. 87 ft. 4é. 102 ft., 5é. 109 ft., 6é. 113 ft., idősbre 115 ft.; kanczára 2 fonttal kevesebb. Lóra, melly már díjat nyert, 5 fonttal több. Tét 10 ar.; fele bánat. A tétössz 40 aranyig a második lóé, azon fölül az elsőé.

Gr. Henckel Arthur 4é. p. m. Sobiesky, ap. Mickey Free, a. Infidelity 107 f. Bearpark	1
Gr. Almásy György 3é. p. m. Megyer, ap. Sweetmeat, a. Model 92 f. Lowe	2
Gr. Zichy Aladár 5é. p. k. Red White and Blue, Malcolmtól 112 f. O'Connor	3
Tisza László úr 4é. b p. m. Vicar of Wakefield, ap. Tummeldich, a. Alice 107 f. Bloss	0
Gr. Hunyady József 4é. p. m. L. d. Robbia, ap. Weathergage, a. Rosina 107 f. Sibley Lanercost, Nevermind, Red Book, Mámlás, Maritorne bánattal visszahúzatott.	0

A lovak csomóban indulván el, a mennyire kivenni lehetett, Red White and Blue elől járt, a többiek mind zárkozott sorozatban. A nézőhely előtt elvonulva, Red White elől járt, közel hozzá Megyer, aztán Lucca della Robbia, Vicar és hátul Sobiesky. Így maradtak együtt a homokparton végig, az átellenben lévő egyenes vonalig, mellyre befordulva, Red White és Megyer majdnem derékfutásban versenyeztek, de a háromszinü még mindig egy kissé elől, Vicar pedig és Sobiesky Luccához nyomultak fel és e három ló szintén mint egymáshoz csatolva ment tovább. A 3. és 4. forduló közt, a három hátulso ló a vezetőkhöz csatlakozott és egy csomóban látszottak most az egyenes érkező vonalba bekanyarolni. Itt Lucca, melly leghátul járt, az oszlopba ütődve felbukott, Sobiesky és Megyer a vezető Red White elé ugrottak és e három ló erősen küzdve sietett a nyerőpont felé, Red White azonban 20 öllel a cél előtt a versenyből kiesett és csak Sobiesky és Megyer majdnem derékfutásban érkeztek be, csak az utolsó perczben nyújtotta Sobiesky el magát és egy nyakhosszal nyert, Red White jó harmadik, Vicar 3 hossal ez után negyedik. Tiszta nyeresmény 128 arany.

Sina-díj 100 arany. Eladó verseny, kapcsolatban egy tétversennyel. Tét 20 ar. fele bánat. Futhat minden ló, husz öllel a nyerőpont előtt kezdve egyszer körül. Teher: 3é. 95 ft., 4é. 110 ft., 5é. 116 ft., 6é. és idősbre 118 ft. Mênre 3 fonttal több.

A nyertes ló 1000 forintért megvehető; ha 600-ért eladó: hat fonttal, ha 400-ért: 12 fonttal kevesebbet visz. Az elővétel joga a pesti lovaregylet pénztárát illeti, mely a nyertest árverésre bocsátandja.

Gr. Kinsky Octavián 4é. v. p. k. Inheritess ap. Cossak, a. Edith Plantagenet 400 for. eladó 98 f. Aspinall 1

Gr. Almásy György 3é. p. m. Armin, ap. Chatham, 1000 frt eladó 98 f. Benson 2

Semsey Lajos úr id. p. k. Fly by day ap. Gambia, a. Priam, 600 ft. eladó 112 f.

Bloss 3

Lucca visszavonva.

Fly by day a másik két ló után közel járt, mellyek közel egymáshoz jó sebességben vitték a versenyt, a nyerő vezetvén. Az átellenben levő egyenes vonalon e két ló derékfutásban kezdte a verseny sebességét erőszakolni, míg Fly by day innét kezdve maradozott. A két vezető közt így egyenlő eséllyel folyt odább a futás, az utolsó fordulótól mindkettő erősen hajtva nyomult előre és majd Armin látszott előnyben lenni, de a kancza a könnyebb súlynak kedvezése által képes lett egy fél lóhosszal mint nyerő beérhetni. Fly by day 4 lóhosszal ezek után mint 3-dik jött be. Tiszta nyeremény 161 arany.

Náko-díj 100 arany. Futhat magyarhoni minden ló, melly az illető esztendőben a pesti gyepen nyertes nem volt. — Teher: 3é. 110 font; 4é. 125 ft.; 5é. 130 ft.; 6é. s idősbre 135 font; ménre 2 fonttal több; angol telivérre külön 5 fonttal több. — Lóra, melly futás végett gyepen sehol meg nem jelent, 5 fonttal kevesebb, bécsi díj nyerőjére ugyanazon évben 3 fonttal több. — Egyszer körül, 20 öllel a nyerőpont előtt kezdve. — Urlovarok a szokott színekben. — Tétel 5 arany; fuss vagy fizess. — Ha 5 aláírónál több van, a 2-dik ló kétszeres tételt kap s a 3-dik megmenti tételét, — különben csak tételét kapja vissza.

Hg Liechtenstein Fer. 4é. sga. k. Stella ap. Sauter la Coupe 125 f. Gr. Batthyány

István 1

Gr. Szápáry Iván id. v. p. k. White Rose ap. Crazy Boy 135 f. Gr. Szápáry Iván 2

Gr. Nádasdy Leop. 4é. f. m. Lanercost ap. Muley Moloch 127 f. ifj. gr. Bethlen Dom. 3

Stella kezdettől végig elől járt és meg sem közelítve, lóhosszal könnyen nyert. Lanercost messze hátul járta be a pályát és tulajdonkép a versenyben részt sem vett. — Tiszta nyeremény 114 arany.

Sándordíj 100 ar. 2 ang. mfd. ismételve; ugrató verseny; legalább 4 akadályon át. Futhat minden ló. Teher: 4é. 110 font; 5é. 117 ft; 6é. 120 ft.; telivérre 5 fonttal több. Tét: 20 ar. „Fuss vagy fizess.“ A tétössz 60 aranyig az első és a második ló közt egyenlően osztatik fel; 60 arany felülete a díjjal együtt az első lóé. Bejelentés 48 órával a futás ideje előtt. Ha ki azonban ezen előleges bejelentés nélkül kívánna versenyezni, ezt 40 ar. tétpénz mellett teheti. Ha legalább 3 ló nem lép a pályára, a díj nem adatik ki, hanem a következő évre marad. 1858-ról három induló hiánya miatt e díj 1859-re maradt.

Gr. Henékel L. 5é. p. k. Kate Tulloch ap. Turnus 122 f. Kent 1—1

Gr. Kinsky Octavián 5é. f. k. m. Caesar ap. Prince Djalma 117 f. Aspinall 2—2

Semsey Lajos úr id. p. k. Fly by day ap. Gambia a. Priam 125 f. Bauer 3—

Tisza László úr id. p. k. Arabella ap. Ruby 120 f. Somi 4—

Az első ízben Kate Tulloch az elindulás után mindjárt olly térelőnyt kezdett

magának kivívni, hogy már az első sővénynél legalább 50 öllel járt a többiek előtt, mindnyájan a sővényeket szépen ugorván át. Ez előnyt Kate tovább is fentartotta, sőt a 3. és 4. forduló közt azt annyira kiterjesztette, hogy már úgy tetszett, mintha a többi lovakat a határoszlop távolságával előzné meg, de ez még sem történt, mert noha ő legalább ötven öllel a többiek előtt ért be nyertesnek, ezek még is a határoszlopon túl voltak és Caesar a második díjat elnyerhette. A második ízben Fly by day és Arabella visszahúztak és így csak a két első járta be a pályát. Kate vezetett lassú vágatásban, minden ugrást gyönyörűen megtett és a fakótól közelről követetvén, noha ez az utolsó ugrás után még a küzdést meg akarta kísérteni, ez nem sikerült és a kancza könnyen nyert — Tiszta nyeresmény 161 arany.

Lóversenyek Angliában.

Epsom, május 31—június 3.

The Derby Stakes, tét 50 sov. fele bánat, futhat három éves ló, 1½ mfd., 246 aláíró; indult 30 ló.

Sir I. Hawley p. m. Musjid, ap. Newminster. — Wells.	1
Mr Johnstone p. m. Marionette, ap. Touchstone. — S. Rogers.	2
Mr Hill sga m. Trumpeter, ap. Orlando. — A. Day.	3
Mr W. Day p. m. The Promised Land, ap. Jericho. — W. Day.	4

A bíróság csak e négy lovat helyezte. Közvetlen az indulás előtt Musjid és The Promised Land voltak a kedvencek, utánok Trumpeter, Bahamoon, Newcastle sat. Az indulópontnál nyolcz ízben lön megkísértve s meghiúsulva a lovaknak sorban felállítása — mig végre meglehetősen indulás sikerült. A kedvencek helyzete eleinte épen nem volt kedvező — a nagy tábornak mintegy közepén futottak. Az egyenes vonalra érve Promised Land két lóhosszal járt elől, de a határoszlopnál már csak fél lóhossz volt tételnyee, Trumpeter a jobb — Musjid pedig a baloldalon futván mellette, sőt az állvány végénél e két ló az elsőt már utól is érte. Itt azonban hirtelen egy negyedik ló is elegyedett a végversenybe, melly aztán a nyerpontnál második lön. Első fél lóhosszal Musjid, második Marionette, (e helyett a bíró először Ticket of Leavet helyezte másodiknak tévedésből, mellyet e két ló lovarának egyenlő szinei okoztak), egy nyakkal utána Trumpeter, szintén egy nyakkal utóbb negyedik The Promised Land. Idő : 2 p. 56 mp. Tiszta nyeresmény : 6750 font st.

The Oaks Stakes tét 50 sov. fele bánat; futhatnak három éves kanczák; 1½ mfd. 168 aláíró; indult 15 ló.

Mr Crawford p. Summerside, ap. West Australian. — Fordham.	1
Mr J. Clark sga Scent, ap. Windhound. — J. Mann.	2
Mr J. Lowe p. Wild Rose, ap. Surplice. — L. Snowden.	3
Mr Crawford p. Mayonaise, ap. Teddington, — Wells.	4

Kedvencek : Mayonaise, Summerside és Ariadne. Az indulás esomós volt, Summerside azonban kezdettől fogva kedvező helyet foglalt, nyomában Scent és

Mayonaise, mely utóbbi azonban az egyenes vonalon már meg volt verve, míg a fokonyként felebb vonuló Wild Rose Summerside oldalához nyomult, ettől balra Scent futván. Az érdekes verseny Summerside fél lóhosznyi győzelmével végződött, míg Scent a második helyet egy fejjel nyerte el Wild Rose elől. Negyedik Mayonaise volt, úgy következett Prelude, Ariadne, Meg Merrilies sat. Idő : 2 p. 56 mp. Tiszta nyeresemény : 4425 font st.

Langvius véleményei

több lovas vadásznak a „Vadászlap“-ban nyilvánított elveire és agarász-modoraira.

Üdv, hála, tisztelet méltóságos Szápáry Gyula grófnak, ki a bihari agarászokat szives vendégszeretettel fogadta s megjelenésüket más alkalmakra is kikérte a társaság nevében,

Éljen a főnemes úr, áldás kísérje halálig,

Nagy neve meg légyen míg a nap fénye világít.

K. Rudolf úrnak igaza van abban, hogy a legjobb agárnak csak egy neme van, melyben az illő sebességnek kellő győzőséggel kell párosulni. Örömmel tapasztaltam, hogy van a felföldön számos műértő és egyenes itéletű agarász; hiszem, tanítványaikkal többülni fognak.

Retsky András legkedvesebb agarász czimboráim egyike, de azért ki kell mondanom, (mert engem a világ úgy ismer, hogy a mint érzek úgy beszélek) hogy igaza van a „Vadászlap“-ban olvasható azon állítására nézve, hogy „neki az agarász betege.“ Ennek jelét legelőször a télen Dadán P. A.-nál vettem észre, hol E. M. és többek előtt azt állítá: „hogy ő vakon is jobban lát, mint mi tizen jó szemekkel és bár agara nincs, még is jobb az ő agara mint a mienk.“ Világos jelét adá betegségének az által is, hogy a „Vadászlap“-ban keveselé a tiz arany dijt, bár csak a télen volt esztendeje, midőn az ujságban hitt fel az alföldről engem, G. I.-t, Sz. A.-t és többeket, hogy „ha vannak jó győző magyar agaraink, vigyük vagy küldjük fel azokat a rohanó angolok ellen“ s a török-szent-miklósi agarászat előtt, előmutatható levelében rimánkodik : „hogy csak most az egyszer segítsük ki az öt új-fent megverő angolok ellen“; még is, a roszt idők, utak, nagy költségek daczára segedelmére felment rokonszenvedélyű testvéreket, szabály által kívánja jövendőre a futtatástól letiltatni s horrendum dictu „idegenek“-nek nevezi távol eső megyékben lakó magyar rokonait. Roszt terv a vendégszeretet kimutatására és a legjobb agarak kitudására, — ezé irányos terv arra, hogy ezentúl is középszerű agarak ragadozzák el a dijakat, bitorolják a jó hirt nevet.

Gyógyúlj ki pajtás betegségeidből s azon légy, hogy minden szenvedélye agarász tagjává legyen a társaságnak, — szaporodjék az, mert ha kevese-

dik, megeshető : hogy a csekély számú rendes tagok rossz idő, vagy fontos dolgaik miatt meg nem jelenvén, a távol eső megyékből felérkező vendégek pedig a futtatástól szabály által eltiltatván, valaki a díjt azokon fogja elkapni, hogy a futtatásra kitűzött nap előestéjén, csak maga volt még jelen. Megtörtént ez B.-Ujvároson egyszer, többször nem volna ohajtható.

Az agarászéletet leíró tanítványommal teljesen egyetértek abban, hogy az agarásztársaság főczéljának a legjobb agár kitudásának kellene lenni; ez pedig, míg a mostani modorban tartatnak a díjas agarásokat, ki nem puhatolható; mert az aranyak nem az agárnak, hanem tulajdonosának esvén részeül, igazolva lesz az : „auri sacra fames, quid non mortalia pectora cogis“ s nem az lesz szükséges, hogy valakinek legjobb agara legyen, hanem csak az, hogy a gazdának legyen jó szája, másokét gyalázó magáét dicsérő szónoki tehetséggel bírjon, számos ügyvédei legyenek, kiknek segedelmével az igazi jó agarakat legyűszűsködtetvén, bármí igazságtalanul — a díjra kitűzött aranyak elnyeressenek. Igazi jó agaraknak bírók, kik a díjon kívül agaraik jó hírét nevét is vesztik a közönség előtt, (melly abban a jó hiedelemben van, hogy a díjt nyert agárnak kell a legjobbnak lennie) illy eset által elkedvetlenülve, többször az agarásztársaságban meg sem jelennek, a tagok aztán (köztök az én tanítványom is) azt hiszik, hogy mivel a társaságban nem láthatók, tán a magva is kifogyott a régi jó magyar agárnak; — vannak biz azok ha kevesen is, azért hogy nem mutogatjuk, még a müértő valódi szenvedélyes igazitéletű tagok előtt sem.

Fejszét vágni nem fogok az agarászat nagy fájába (t. i. a társaság kérdésébe), csak reszelővel járok körülte, tudva, hogy életet vehetek, de nem adhatok többé, — gondos kertész módjára a tőkét igyekszem megtisztítani a vadsarjadékoktól és oltok szelid gyümöleshözó ágakat a tőkébe, a fa derekát bemeszelem, hogy annak életerejét vesztegető férgeit fogyaszthassam s az életben maradtak kiirtását tanítványaimra bízom.

Éljenek az agarásztársaságok, mert a legjobb agár kitudásán kívül még egyéb jó czéljai vannak p. o. a legkitartóbb ló s a legjobb lovas ott tűnik ki, az agarászáttal együtt járó gyakori huzamos lovaglás megerősíti a testet s neveli a bátorságot, — ennek köszönhetem én is, hogy gyenge erőtelen testalkatom daczára is soha meg nem ijedtem, késő vénségemet értem s még most is hol kell többnyire elől futtatok, oda se nézvé a vénséggel járó köszvénynek, vértolulásnak, vakaranyérnek.

Hogy a lovagias agarásztársaság főczélja t. i. a legjobb agarak kiismerése sikeresebben legyen eszközölhető s ebből kifolyólag a rokon szenvedélyű testvérek ártatlan mezei összejövetele hosszabb ideig tarthasson, indítványt teszek : „hogy a társaság pénztárába begyűlt pénzösszeg ne az agár gazdája jutalmazására fordittassék, hanem az összegyűlt tagok szálalása fizetésére, eselédek, lovaik, agaraik tartására, sőt a vendégek kényelmére is kellene abból szentelni.“

Igy a távol eső megyékből megjelent agarászoknak nem kellettén mindenről gondoskodniok, a társaság több napon át együtt mulathatna, egyesek kettősbe futtathatnának fogadásra, némellyek csekély díjt is tűzhetnének ki s a főczél, t. i. kié

és mellyik a legjobb agár több megyében, vagy az országban? kitudathatnék. A bíró se lenne rá kényszerítve, hogy egy napi, vagy épen egy nyuloni futásból ítéljen; pedig még az agarászatban is áll a rögtönítelekre nézve az, hogy „praecipitania est noverca justitiae.“ A tapasztalt igaz bíró se tudhatván ki egy futásból, mellyik a legjobb agár, a méltatlanul megbuktatott agár tulajdonosától vádakát s kifakadásokat kénytelen tűrni, mit végre nem állhat s leteszi a bíróságot, ez pedig igen káros, mert egy tapasztalt igazítéletű bírót is nehéz kapni, ritkább ez korunkban a fehér hollónál, ha akad is nem vállalja, nem akarván magát sértő kifejezéseknek kitenni; — én a bihari társaságban csak annyit kaptam, hogy részrehajló bíró vagyok, nekem ez annyit tett, hogy gazember vagyok s tüstént letettem a bírói hivatalt, meg se jelentem többé — nálam nélkül pedig a társaság elenyészett — már illy kellemetlenségektől sokkal kevésbé tarthatni, ha a bírónak több ideje van a főzél kiismerésére eleget láthatni.

Én öregségem s nyomorúságaim miatt tán soha sem jelenhetek meg a társaságban; de azért tagja leszek, szívesen befizetek, ha indítványom elfogadtatik, sőt hogy a legjobb agarakat láthassam, érdemes uraikkal megismerkedhessem, félholtan is felvonatom magamat a futtatásokra.

Tanítványom az angol agarak gyengeségeit úgy leírta, hogy ha én hozzá csak keveset tennék is, túlzónak látszatnám — annyit még is állítok, hogy míg a mi kemény földeinken a haszonvehetlen angol agarak tenyésztetnek, legjobb agarakra nem számíthatunk, szalmatüzők van erő nélkül, pedig a diák azt mondja: „vana sine viribus ira.“ Van egy Rolla nevű a jobbak közé számítható kan agaram, egy kis angol vér van az anyjáról benne, bár csak ezt csapolhatnám ki belőle! mert ennek köszönhetem, hogy ha a föld fagyos s még inkább ha száraz, míg a göröngyöket kerülgeti, beereszti a nyúlat positiójába; — ez okon nem vihettek nem régiben is nyúlpecsenyét Csapó Ferenczné hugom nevenapjára; hiába, tudtam én, hogy agaram a szárazföld kerülgetése mellett is megtette tisztét, forgatva vitte első nyúlat a róka-lyukba, a másodikat a földi kertbe, a harmadikat a esahos bokorba, nem is hoztam fel semmit agaram mentségére, mert a számos vendégek úgy is csak azt gondolták volna: mint minden rosz puskásnak, úgy a rosz agárnak is van kifogása. Agaram nem számolván be a nyúllal, képzelem mit gondoltak a híres Langviusról: nagyobb a hire mint valósága, — hogy szembe így nem gunyolódtak, csak öregségem iránti kiméletről esett. Hát még másnap, midőn az angolvér nélkül való agarak hat nyúllal számoltak be (mellyeket még ez ideig az enyimeknél lágy földön jobbaknak el nem ismerhetek) mi lehetett a vendégek véleménye? bizonyára nem kielégítő mentség előttük, hogy az angol finom talpak szétszakadtak.

Tanítványomnak azon állítása, hogy ha az agár úgy félne a nyúltól mint ez amattól, a rosz agarat se érné el a jó nyúl — nincs bebizonyítva a fehértői kölyök-agár meséjével; mert még az, hogy a meglehet rosz s már a többi agarak által kifárasztott nyúl nem érte be a megszaladt kölyök-agarat, nem állítja fel azt, hogy egy jó pihent nyúl se érte volna be, ha ugyan rá vagy mellé mert volna futni az agárnak. Egész sikonlakó agarászok gyakran látjuk, hogy a legjobb nyulakat a legjobb agarak se érik be, ha az idő vagy föld csak kevésbé is kedvezőbb a nyulnak.

Nem tölem tanulta az „agarászélet“ írója azt, hogy öt-hat bizonyos nyúlfogásnál több a szép szalasztás, ha vele az agár beszámolt; mert bár én s több vén agarasztársam megúván a nyulvérontást meg is elégszünk azzal, ha agaraink a posztióba mindig érő forgatással bocsatották be a legjobb nyulat, vagy néha idő-s futtatásra alkalmatlan föld miatt, teljesen kielégítő forgatás után félhalva rogytak össze nem sokára — szintén fáradtság miatt lebukott nyúljaikról; de minthogy a nagy többség a nyúl elfogatásáról itéli meg az agár jóságát s ítélete szerint az elfogott nyúl az agaraszat koronája; a nép (pedig ennek szava Isten szava) s vele én is azt hiszem, hogy az agár csak úgy számolt be, ha nyúljalával megörvendeztetni a vendéget váró háziasszonyt.

Öt évi Debreczenben lakásom alatt csak jó agaraim voltak; a két első tél kedvezőbb is volt a nyulaknak, a száraz vagy csúszós fagyok miatt s e miatt ritkán vihethén nyulat a városra, már a kapus kigúnyolt mondván: van agár elég, de látom nincs nyúl; asszony jött szembe: a levest sajnálta; leány: a kanapét kimélte; a talyigás: fütött szobából kergette ki rosz agaraimat; kénytelen valék végre lovászomnak megparancsolni: hogy a város kapujában várjon s lánczra kötött agaraimat félórával utánam vezesse haza, hogy a nép esufolódásait, nyúl nem léte miatt, a város közepén levő lakomig kénytelen ne legyen hallgatni. Ha csak egy süldő fülei lógtak is lovamon, nem győztem a nép dicséretét hallgatni.

Kezdő okos agarászok se vesztik biz azért szenvedélyüket, (mint tanítványom állítja) hogy a sárréti vén agarász a fogó — a hevesi a szép szalasztó agarakat állítja jobbakká; a kezdő ifjak is sárréti fogó agarakra igyekeznek kapni, mint mesterük R. A. ki a Badár, Rénus és Szarvas fiait szerezte meg magának s míg ezeknek utódai el nem koresosodtak, nem félt a rohanó angol agaraktól, mellyeknek szélvágásai ellen hol az ujságban, hol tulajdon levelében a sárréti fogó magyar agarakat idézi fel; de hogy híres nyúljaik mind elfogdosván, a magot ki ne irtsák, a futtatástól később szabály által kívánja letiltatni, mint ez a „Vadászlap“ 6-dik számában látható.

(Vége követk.)

Lóverseny határnapok.

K o l o z s v á r: július 26., 27., 28.
S z é k e s f e j é r v á r: aug. 19.

Nevezési zárnapiok.

- Jul. 1.** — K o l o z s v á r; Kanczaverseny. — Erdélyi díj. (10. sz.) — S z. F e j é r v á r: — Elegyverseny. (12. sz.)
Jul. 22. — K o l o z s v á r: Hg Liechtenstein-díj (10. sz.)
Jul. 23. — K o l o z s v á r: Ugrató verseny. (10. sz.)
Jul. 25. — K o l o z s v á r: Vadászverseny. — Asszonyosságok dija. (10. sz.)
Aug. 1. — S z. F e j é r v á r: az elegyversenyen kívül, a többire.

Előfizetés: félévre juliustól—december végeig 5 pft, vagy 5 for.
25 kr. ausztr. ért. — Servitater 3. sz.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1859. Nyomatott Emich Gusztávnál. Barátok tere 7. sz.